

skal træffes beslutning om, hvilken domstol der skal behandle sagen.

Behandling af sager om værgemål her i landet vedrørende personer, der ikke har hjemting her, kan være aktuel, hvis det følger af f.eks. en overenskomst med en anden stat, at der kan træffes afgørelser vedrørende værgemål her i landet, uanset at den person, som sagen drejer sig om, er domicileret i den anden stat. Det er tilfældet ifølge den nordiske ægteskabskonvention, hvorefter det i situationer, hvor en nordisk domstol har truffet afgørelse om umyndiggørelse af en i landet bosat nordisk statsborger, fortsat kan være det pågældende lands domstole, der er kompetent til at træffe beslutning om ændring af afgørelsen, selv om den, der er under værgemål, er flyttet til et andet nordisk land.

Endvidere vil det kunne blive aktuelt, at man her i landet kan ophæve en afgørelse om værgemål, der er truffet her, selv om den, som værgemålet vedrører, nu ikke længere har bopæl eller ophold i Danmark.

Om den stedlige kompetence henvises i øvrigt til bemærkningerne i betænkningen side 172.

Begæringer om værgemål skal ikke udformes som en støvning. Det er tilstrækkeligt at indgive begæringen om værgemål ved en skrivelse, der dog skal indeholde en begrundelse for anmodningen og forslag til værgemålets karakter og omfang, jf. værgemålslovsforslagets § 17, stk. 2.

Til § 459

Bestemmelsen i *stk. 1*, der fastlægger, hvem der skal anses som parter i værgemålssagen, svarer til den gældende regel i retsplejelovens § 459, stk. 1. Dog foreslås det, at tillige den, der har anmodet om domstolsprøvelse af en afgørelse, der er truffet af statsamtet, skal anses som part i sagen. Dette er imidlertid blot en følge af, at der ikke nødvendigvis er identitet mellem den person, der har anmodet statsamtet om at træffe afgørelse om værgemål, og den, der ønsker statsamtets afgørelse indbragt for retten.

I de tilfælde, hvor der er tale om domstolsprøvelse af statsamtets afgørelser, er også den, der har fremsat den oprindelige anmodning om værgemål, part, selv om det er en anden, der har begæret sagen indbragt for retten.

Som det fremgår af bestemmelsen, anses statsamtet ikke som part i retssagen, heller ikke i de tilfælde, hvor det er statsamtets afgørelse, der skal behandles. Justitsministeriet har overvejet, om reglen burde udformes således, at statsamtet anses som part i sager, hvor der er tale om domstolsprøvelse af statsamtets afgørelse om værgemål.

Baggrunden herfor er, at der formentlig vil kunne forekomme sager, hvor kun den, der er under værgemål, sammen med sin advokat eller advokaten alene deltager aktivt i processen, mens den eller de øvrige parter under domstolsbehandlingen vælger en mere passiv holdning. I sådanne situationer ville det kunne være hensigtsmæssigt, at statsamtet optræder som part, således at dommeren som følge af rettens pligt til at oplyse sagen ikke kommer til at fremtræde som den, der skal varetage interessen i, at den af statsamtet truffene afgørelse om værgemål opretholdes, og således at sagen i højere grad får karakter af en kontraktorsk proces. Også statsamtet vil i nogle tilfælde kunne have interesse i at have status som part og derved kunne fremdrage de momenter i sagen, som statsamtet har tillagt særlig betydning ved afgørelsen af sagen.

Justitsministeriet har imidlertid valgt ikke at inddrage statsamtet som part i disse situationer. Det skyldes bl.a., at retten skal foretage en fuldstændig ny prøvelse af alle sider i sagen og herunder også skal inddrage eventuelle nye oplysninger. Rettens afgørelse må således anses som en helt ny afgørelse af, hvorvidt betingelserne for værgemål er opfyldt på det tidspunkt, hvor retten træffer afgørelse, og statsamtets interesse i sagen vil derfor formentlig kun i meget få tilfælde være af en sådan karakter, at det ville være naturligt at inddrage statsamtet som part. Hertil kommer, at de myndigheder og organisationer, der har været hørt over Myndighedslovsudvalgets betænkning, ikke har fremsat bemærkninger vedrørende denne bestemmelse.

Justitsministeriet har imidlertid fundet det hensigtsmæssigt at indføje en bestemmelse i *stk. 2*, hvorefter de nærmeste og en eventuel allerede beskikket værge kan indtræde som part under rettens behandling af en sag om værgemål. Baggrunden herfor er, at det i praksis har vist sig, at der kan være behov for, at en person, som ikke hidtil har været inddraget i sagen – f.eks. en pårørende, som er uenig i de hidtil truffene afgørelser – efter at have fremsat anmodning herom kan optræde som part under sagen. De pågældende får dog kun partsstilling, såfremt de over for retten anmoder om det, og skal ikke af retten orienteres om sagen i videre omfang end efter reglen i værgemålslovens § 20.

Det tilføjes, at det dog også vil være muligt for personer, der efter reglen i værgemålslovens § 16 har adgang til at fremsætte anmodning om værgemål eller om ændring eller ophævelse af værgemål, efter afslutningen af sagen ved domstolene at forlange afgørelsen taget op til fornyet vurdering, f.eks. med en anmodning om, at værgemålet ophæves.

Partsstillingen medfører bl.a., at de pågældende